

Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը — Թիվ տասնուր

Երկրորդ վայր — Մաս հինգերորդ

Jeff Pippenger

2026-07-15

Հայտնության իններորդ գլխում Նինվեի ճակատամարտը ներկայացնող «բանալին» իրագործվեց մի պատմությամբ, որը բերեց շրջադարձային կետի, ինչը, իհարկե, հենց այն է, ինչ անում է բանալին: Իմ պնդումն այն է, որ Նինվեի ճակատամարտը ոչ միայն պատմական բանալին էր, որը նշանավորեց իսլամի վերելքը, այլև մարգարեական բանալի է: Այդ ճակատամարտի մարգարեական դինամիկան Աստվածաշնչյան մարգարեության թագավորությունների բոլոր գծերը, ինչպես ներկայացված են Դանիել և Հայտնություն գրքերում, բերում է համահարթեցման Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի հետ: Այդպիսով այն թույլ է տալիս, որ այդ թագավորությունները բոլորը միասին վկայեն Դանիել տասնմեկի վերջին վեց համարների մասին, և առավել ևս՝ բացեն քառասուններորդ համարի արտաքին ծածկված պատմությունը:

Եվ քեզ պիտի տամ երկնքի արքայության բանալիները. և ինչ որ կապես երկրի վրա, կապուած պիտի լինի երկնքում, և ինչ որ արձակես երկրի վրա, արձակուած պիտի լինի երկնքում: Մատթեոս 16:19:

Մուհամմեդի թագավորության արձակումը և վերելքը

627 թվականին Նինվեի ճակատամարտը նշանավորեց պարսկական իշխանության վերջին տասը տարիների սկիզբը, իշխանություն, որ Հռոմի խորամանկ ռազմավարությամբ, Աստծո նախախնամական մառախուղի ուղեկցությամբ, պարտության մատնվեց: Այն նշանավորեց այն շրջադարձային կետը, որտեղից Մուհամմեդի իսլամական հորդաները սկսեցին բարձրանալ: Այդ ճակատամարտը վերացրեց մի զսպիչ ուժ, որ գոյություն ուներ, մի զսպիչ ուժ, որը տեսականորեն կպահպանվեր, եթե թե՛ Հռոմը, թե՛ Պարսկաստանը երկուսն էլ պահպանած լինեին իրենց զորությունը: Բայց նրանցից ոչ մեկը դա չարեց:

Զսպում և Արձակում

Իսլամի մարգարեական պատկերացման մեջ մենք գտնում ենք իսլամի սանձումն ու արձակումը դեռևս Մուրբ Գրքի առաջին իսկ ներկայացումից, երբ Սառան Աբրահամին համոզեց սանձել Ագարին և Իսմայելին:

Եվ Սարան ասաց Աբրահամին. «Թող իմ անիրավությունը քո վրա լինի. ես իմ աղախնին տվեցի քո գիրկը, և երբ նա տեսավ, որ հղացել է, ես արհամարհվեցի նրա աչքերում. Տերը թող դատի իմ և քո միջև»: Բայց Աբրահամ ասաց Սարային. «Ահա, քո աղախինը քո ձեռքում է. նրա հետ արա, ինչպես քեզ հաճո է»: Եվ երբ Սարան խստությամբ վարվեց նրա հետ, նա փախավ նրա երեսից: Ծննդոց 16:5, 6.

Նույնիսկ այդ միջադեպից առաջ, այն պատճառը, որ Հագարը ներկայացվում է մարգարեական պատումի մեջ, այն է, որ Տերը Սառային «գապել» է գավակ ունենալուց:

Արդ Սարայը՝ Աբրամի կինը, նրան գավակներ չէր ծնում. և նա մի աղախին ուներ՝ եգիպտացի, որի անունը Հագար էր: Եվ Սարայը ասաց Աբրամին. «Ահա, Տերը ինձ արգելել է ծնել. աղաչում եմ, մտիր իմ աղախնի մոտ. գուցե նրա միջոցով ես գավակներ ունենամ»: Եվ Աբրամը լսեց Սարայի ձայնին: Ծննդոց 16:1, 2.

Հայտնության իններորդ գլխի «Բանալին», որ տրվեց Մուհամմեդին և ապա իրագործվեց Նինվեի ճակատամարտով, ներկայացնում է Բալամի վրա եղած «գապման» վերացումը մարգարեական պատմության ցանկացած տրված պահին:

«Հրեշտակները պահում են չորս հողմերը, որոնք ներկայացված են իբրև գայրացած ձի, որ ձգտում է պոկվել ու սլանալ ողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին բերելով կործանում և մահ»: Manuscript Releases, հատոր 20, 217.

Մուհամմեդի թագավորության «վերելքն ու անկումը» ներկայացված է ոչ այնքան որպես վերելք և անկում, որքան որպես «արձակություն» և «գապում»: Երբ իսլամը մարգարեականորեն արձակվում է, այդ արձակությունը պատկերված է եղել Նինվեի ճակատամարտով:

Միայն Վայերը

Յոթ փողերի միջից միայն Բալամի վայերի փողերն են պատմության ընթացքում տարածվում որպես միևնույն, անընդհատ իշխանություն՝ մարգարեական պատմության մեջ առաջին անգամ ներկայացվելու պահից մինչև փորձաշրջանի փակումը: Արևմտյան Հռոմի վրա եկած առաջին չորս փողերը, որ ներկայացված էին Օդոակրի, Գենսերիկի, Ատտիլա Հունի և Ալարիկի միջոցով, այսպիսով նախատիպում էին վերջին օրերի նախախնամական դատաստանի չորս ուժեր, սակայն դրանց ժամանակակից համարժեքը այդ չորս հին ուժերի անմիջական ժառանգը չէ: Վայերի փողերի դեպքում այդպես չէ: Երբ Բալամը մուտք է գործում պատմության մեջ, այն շարունակում է արձակման և գապման մի ուղիղ շղթա, մինչև որ փորձաշրջանի փակման ժամանակ լիովին արձակվում է: Վայերի փողերի դեպքում «արձակման» «Բանալին» նշանավորվում է Նինվեի ճակատամարտով:

Նիկոմեդիա և 1299 թվականի հուլիսի 27

Առաջամարտիկները ճիշտ կերպով հուլիսի 27, 1299 թվականը ճանաչեցին որպես հարյուր հիսուն տարիների սկիզբը, որոնք ավարտվեցին հուլիսի 27, 1449-ին, ինչը, իր հերթին, սկիզբ դրեց երեք հարյուր ինսուսմեկ տարիներին և տասնհինգ օրերին, որոնք ավարտվեցին 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին:

Նախորդ հողվածում մենք մատնանշեցինք Նիկոմեդիայի պաշարումը 1333-ից մինչև 1337 թվականներին, որը սուլթան Օրհան Ղազին (Օսման Ա-ի՝ Օսմանյան բեյլիկի հիմնադրի որդին) բերեց Նիկոմեդիայի վրա, երբ նա պաշարեց բյուզանդական կարևոր քաղաք Նիկոմեդիան: Այդ պաշարումը Նիկոմեդիայի դեմ պատերազմի ավարտն է, որը

սկսվել էր նրա հոր՝ Օսմանի ժամանակ: Հայտնություն իններորդ գլխի տասներորդ համարի հարյուր հիսուն տարիները սկսվեցին 1299 թվականի հուլիսի 27-ին, և, որպես մարգարեության սկիզբ, պետք է նկատի առնել այն պատմությունը, որը կապված է այդ սկզբնական թվականի հետ: Օսման Ա-ն (Օսմանյան տոհմի հիմնադիրը) սուլթան Օրհան Ղազիի հայրն էր, որը 1299 թվականի հուլիսի 27-ին Բյուզանդական կայսրության դեմ տարավ նշանակալի վաղ հաղթանակ Բափեռուի ճակատամարտում, որը Նիկոմեդիայի շրջանում էր՝ Նիկոմեդիա քաղաքի մոտ. մի չափազանց կարևոր մայրաքաղաքային քաղաք հռոմեական և վաղ բյուզանդական պատմության մեջ:

Հայր և Որդի

1299 թվականի հուլիսի 27-ին Օսմանի գործերը հաղթեցին մի բյուզանդական բանակի, որը առաջնորդում էր տեղական կուսակալը: Այդ ճակատամարտը համարվում է Օսմանի առաջին խոշոր անկախ ռազմական հաջողություններից մեկը՝ այն բանից հետո, երբ նա սկսել էր իշխանության կենտրոնացումը Բիթինիայում (Անատոլիայի հյուսիս-արևմուտքում): Այն նշանավորեց մի կարևոր քայլ փոքր թուրքական բեյլիքից (ցեղային իշխանությունից) դեպի վերելքի մեջ գտնվող մի ուժի անցման մեջ, որը հետագայում պիտի մարտահրավեր նետեր և նվաճեր բյուզանդական տարածքները: Այդ թվականը նշում է իսլամի աճի մի ժամանակաշրջանի սկիզբը, որն ի վերջո հանգեցրեց Օսմանյան կայսրության հաստատմանը՝ 1453 թվականին Կոստանդնուպոլսի անկմամբ: Օսմանը գործածեց դազի ռազմիկների (սահմանամերձ արշավանքներ իրականացնող, իսլամական դրդապատճառներով առաջնորդվող մարտիկների), և այնտեղից սկսվեց դազի սահմանապահ ռազմիկների կազմավորումը դեպի ավելի կազմակերպված մի բանակ, որը աստիճանաբար զարգացավ Օսմանից և ապա շարունակվեց դեպի նրա որդին՝ Օրհանը: Օսմանի ժառանգության այլ կարևոր տարրերից է նաև այն, որ դա հնարավորություն տվեց իսլամին պահպանել սեփականությունը՝ ի տարբերություն դազի ռազմիկների պատերազմավարության, որոնց անկազմակերպ հարվածի-փախի մարտավարությունը նրանց թողնում էր միայն իրենց հաղթանակների ավարը, բայց երբեք՝ որևէ տարածք:

1299 թվականի հուլիսի 27-ին Օսմանը արշավ սկսեց Նիկոմեդիայի շրջանում, և երեսունչորս տարի անց նրա որդին չորսամյա պաշարում սկսեց Նիկոմեդիա մայրաքաղաք քաղաքի դեմ: Հայրը՝ սկզբում, և որդին՝ ավարտին: Պատերազմը սկսվում է Նիկոմեդիա ներկայացվող շրջանի դեմ և ավարտվում է Նիկոմեդիայի՝ այդ շրջանի մայրաքաղաք քաղաքի՝ Նիկոմեդիայի գրավմամբ: 1299-ից մինչև 1337 թվականը կազմում է երեսունութ տարվա ժամանակաշրջան, և մարգարեականորեն «երեսունութ» թիվը խորհրդանշում է վեր կենալը:

«Այժմ վեր կացեք,— ասացի ես,— և անցեք Ջարեդի հեղեղատը»: Եվ մենք անցանք Ջարեդի հեղեղատը: Իսկ այն ժամանակամիջոցը, որ Կադես-Բարնեայից ճանապարհ ընկնելուց մինչև Ջարեդի հեղեղատն անցնելը տևեց, երեսունութ տարի էր, մինչև որ պատերազմի համար պիտանի մարդկանց ամբողջ սերունդը բնաջնջվեց բանակի միջից, ինչպես Տերն էր երդմամբ ասել նրանց: Երկրորդ Օրինաց 2:13, 14.

1299 թվականի հուլիսի 27-ից մինչև 1449 թվականի հուլիսի 27-ը ձգվող հարյուր հիսուն տարիները ներկայացնում են այն ժամանակաշրջանը, որը հանգեցրեց Հայտնության իններորդ գլխի երկրորդ վայի Օսմանյան կայսրության հաստատմանը: Նիկոմեդիայի աստիճանական նվաճման երեսունութ տարիները սկսվեցին մի հորով (Օսման) և ավարտվեցին նրա որդով (Օրհան): Այս ժամանակաշրջանը պատկերում է ցեղային իշխանությունից դեպի կայսրություն առաջադիմական վերելքի առաջին քայլը:

1299 թվականի հուլիսի 27-ից մինչև 1449 թվականի հուլիսի 27-ը ձգվող հարյուր հիսուն տարիները ներառում են չորսամյա մի պաշարում, որը նշանավորում է երեսունութ տարիների ավարտը: Նիկոմեդիայի նվաճման սկիզբը դրվել էր հայր Օսմանի կողմից, իսկ ավարտը իրականացվեց 1333-ից մինչև 1337 թվականները տևած չորսամյա պաշարմամբ՝ Օսմանի որդու կողմից կատարված:

Երբ հարյուր հիսուն տարին լրացավ՝ 1449 թվականի հուլիսի 27-ին, Բյուզանդիայի կայսրը՝ Կոստանդին տասնմեկերորդը, կամ արևելյան Հռոմի վերջին Կոստանդինը, գահ բարձրանալու համար թույլտվություն խնդրեց թուրքերից: Այդ թվականից մինչև Կոստանդնուպոլսի նվաճումը անցավ չորս տարի: Այդ չորս տարիներն ավարտվեցին Կոստանդնուպոլսի պաշարմամբ, և վերջին Կոստանդինը մահացավ այդ պաշարման ընթացքում: Իսլամի վերելքը ներկայացված է հարյուր հիսուն տարվա մարգարեության առաջին երեսունութ տարիներով, որոնք իրենց գագաթնակետին հասան չորսամյա պաշարմամբ: Երբ հարյուր հիսուն տարին լրացավ, իսլամը բարձրացել էր այնպիսի աստիճանի, որ արևելյան Հռոմը նվաստացվեց այն գործությամբ, որ այն ժամանակ ունեին թուրքերը: 1449 թվականի հուլիսի 27-ի նվաստացումից չորս տարի անց՝ 1453 թվականին, Կոստանդնուպոլիսը վերցվեց պաշարմամբ: Առաջին երեսունութ տարիների ավարտը նշանավորվում է պաշարմամբ, և Օսմանյան կայսրության հաստատումը նշանավորվում է պաշարմամբ:

38 և 40

Մովսեսի կողմից Երկրորդ Օրինաց գրքում ներկայացված՝ երեսունութ թիվը որպես խորհրդանիշ ներկայացնում է անապատում քառասուն տարվա թափառման դատաստանի վերջին երեսունութ տարիները: Հետևաբար, երեսունութ թիվը, որպես խորհրդանիշ, կապ ունի քառասուն թվի հետ: Օսմանը 1299 թվականի հուլիսի 27-ին վերցրեց Նիկոմեդիայի տարածքը, և երեսունութ տարի անց նրա որդին վերցրեց այդ տարածքի մայրաքաղաքը: Թե՛ տարածքը, թե՛ մայրաքաղաքը կոչվում էին Նիկոմեդիա: Պատմաբանները այս ճակատամարտը ճանաչում են որպես «երկու» քայլերից առաջինը, որոնք նշանավորում են Օսմանյան կայսրության վերելքի բուն սկզբնավորումը: Պատմության կողմից արձանագրված երկրորդ քայլը 1301 թվականի Նիկեայի ճակատամարտն է: Այնտեղ հայրը՝ Օսմանը, վերցրեց Նիկեա կոչվող տարածքը, և 1331 թվականին՝ երեսուն տարի անց, նրա որդին վերցրեց մայրաքաղաքը, որը կոչվում էր Նիկեա՝ նախկին հռոմեական մայրաքաղաք:

1299 թվականի և Նիկոմեդիայի ճակատամարտի առնչությամբ, որպես երկու քայլերից առաջինը, երկրորդ քայլը եկավ երկու տարի անց՝ 1301 թվականին: 1299-ը երեսունութի

խորհրդանիշ է, և երկու տարի անց (քառասուն), Նիկեայի տարածքը վերցվում է հոր կողմից: Հին Իսրայելի՝ վեր կենալով խոստացված երկիրը տիրանալու երեսունութի և քառասունի փոխհարաբերությունը ներկայացված է 1299 թվականի հուլիսի 27-ով և 1301-ով: Իսլամի վերելքի այդ առաջին երկու քայլերը նշանավորվում են ռազմական արշավներով, որոնք սկսվում են նրանով, որ հայրը նվաճում է տարածքը, և ավարտին որդին նվաճում է այդ տարածքի մայրաքաղաքը: Երբ երկու մայրաքաղաքներն ընկան, նրանք ընկան պաշարման ընթացքում: Երկու մայրաքաղաքներն էլ որևէ ժամանակ եղել են արևելյան Հռոմի մայրաքաղաքներ:

1299-ը և 1301-ը իրենց ավարտին են հասնում 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին՝ ներկայացնելով 1838 թվականի պատմությունը, երբ Լիչը առաջին անգամ հրապարակեց իր տեսակետն ու կանխագուշակությունը երեք հարյուր ինսունմեկ տարվա և տասնհինգ օրվա մարգարեության վերաբերյալ, որը վերջնականապես պիտի կատարվեր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Միլլերի հետևորդների համար վեր բարձրանալու երկու քայլերը 1838 և 1840 թվականներն էին:

«1840 թվականին մարգարեության ևս մեկ նշանավոր կատարում համընդհանուր հետաքրքրություն առաջացրեց: Երկու տարի առաջ երկրորդ գալուստը քարոզող առաջատար սպասավորներից մեկը՝ Յոսիա Լիչը, հրատարակել էր Հայտնություն 9-րդ գլխի մի մեկնություն՝ կանխասելով Օսմանյան կայսրության անկումը: Նրա հաշվարկների համաձայն՝ այս իշխանությունը պետք է տապալվեր «մ.թ. 1840 թվականին, օգոստոս ամսվա ընթացքում»: Եվ դրա կատարվելուց ընդամենը մի քանի օր առաջ նա գրել էր. «Եթե ընդունենք, որ առաջին ժամանակահատվածը՝ 150 տարին, ճշգրտորեն կատարվել է նախքան Դեակոզեսի՝ թուրքերի թույլտվությամբ գահ բարձրանալը, և որ 391 տարին ու տասնհինգ օրը սկսվել են առաջին ժամանակահատվածի ավարտին, ապա այն կավարտվի 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ կարելի է սպասել, որ Կոստանդնուպոլսում օսմանյան իշխանությունը կկործանվի: Եվ ես հավատում եմ, որ հենց այդպես էլ կլինի»:—Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.

«Ճիշտ այն ժամանակ, որ նշանակված էր, Թուրքիան, իր դեսպանների միջոցով, ընդունեց Եվրոպայի դաշնակից տերությունների պաշտպանությունը և այսպիսով իրեն դրեց քրիստոնյա ազգերի վերահսկողության ներքո: Այդ իրադարձությունը ճշգրտորեն կատարեց մարգարեությունը: Երբ այդ հայտնի դարձավ, բազմություններ համոզվեցին Միլլերի և նրա համագործակիցների ընդունած մարգարեական մեկնաբանության սկզբունքների ճշտության մեջ, և զարմանալի խթան տրվեց գալստյան շարժմանը: Գիտուն և ազդեցիկ մարդիկ միացան Միլլերին՝ թե՛ նրա տեսակետները քարոզելու, թե՛ հրատարակելու գործում, և 1840-ից մինչև 1844 թվականը գործը արագորեն ընդարձակվեց»: The Great Controversy, 334, 335.

Լիչի «38»-ի կանխատեսումն ու նրա «40»-ի ուղղված տեսիլքը ներառում են նրա վերջին հայտարարությունը, որը նա գրեց օգոստոսի 1-ին՝ ուղղված կանխատեսումից տասը օր առաջ: Հենց կանխատեսման իրականացումն էր, որ աշխարհին համոզեց աստվածաշնչյան մարգարեության ճիշտ մեթոդաբանության մեջ: Հին Իսրայելի վերելքը նշանավորած երեսունութ տարիները ներառում էին Կարմիր ծովի անցումից մինչև

Կադեսում առաջին ապստամբությունը եղած երկու տարիները:

Որովհետև այն բոլոր մարդիկ, որ տեսել են իմ փառքը և իմ հրաշքները, որ ես գործեցի Եգիպտոսում և անապատում, և այժմ այս տասն անգամ փորձել են ինձ ու չեն լսել իմ ձայնին, անշուշտ չեն տեսնի այն երկիրը, որին նրանց հայրերին երդվեցի, և ինձ բարկացնողներից ոչ մեկը չի տեսնի այն: Թվեր 14:22, 23.

Այդ ապստամբությունը նույնացվում է որպես տասը փորձությունների վերջինը: Տասը փորձությունների երկամյա փորձության ժամանակահատվածը, որ ավելացվեց անապատում անցկացրած երեսունութ տարիներին, նախապատկերում էր 1838 և 1840 թվականները, և 1840 թվականը պարունակում էր տասը օրվա մի ժամանակահատված:

Իսլամի վերելքի մեկնակետը՝ Օսմանի հետ 1299 թվականի հուլիսի 27-ին, սկիզբ է դնում երեսունութամյա մի ժամանակահատվածի, որն ավարտվում է 1337 թվականին՝ չորսամյա պաշարմամբ: 1299 թվականի հուլիսի 27-ը այն երկու քայլերից առաջինն էր, որոնք պատմաբանները մատնանշում են որպես Օսմանյան կայսրության վերելքի մեկնակետ, իսկ երկրորդ քայլը 1301 թվականն էր: 1299 և 1301 թվականների Նիկոմեդիայի և Նիկիայի ճակատամարտերի այդ երկու քայլերը նախատիպորեն ներկայացնում են 1838 և 1840 թվականները: Մարգարեության սկիզբը պատկերում է վախճանը:

Նիկոմեդիան և Նիկեան իրենց համապատասխան պատմությունների ընթացքում երկուսն էլ ժամանակավորապես ծառայել են որպես արևելյան Հռոմի մայրաքաղաքներ: Անշուշտ, Կոստանդնուպոլիսը վերջնականապես դարձավ արևելյան մայրաքաղաքը 330 թվականից մինչև 1453 թվականը: Նիկոմեդիան և Նիկեան նախատիպավորում են Կոստանդնուպոլսի անկումը. բոլորը կործանվեցին իսլամական պաշարումների հետևանքով, որոնք նշանավորեցին մի արշավանքի ավարտը, որի ընթացքում իսլամը նախ տիրեց այդ տարածքին և այնուհետև գրավեց մայրաքաղաքը:

1333-ից մինչև 1337 թվականները ձգված առաջին չորսամյա պաշարումը ներկայացնում է 1449-ից մինչև 1453 թվականների այն չորս տարիները, երբ մարգարեությունը ավարտվեց: Երեք հարյուր իննսունմեկ տարի և տասնհինգ օր անց Իսլամը զսպվում է, մինչ Միլլերիտները «ելնում» են այն մարգարեական գործության ներքո, որը ներկայացված է «երեսունութ և քառասուն» հատկանիշներով, ինչպես որ ներկայացված է 1299 թվականի հուլիսի 27-ի և 1449 թվականի հուլիսի 27-ի ալֆա պատմության մեջ: Իսլամի վերելքը և Աստծո վերջին օրերի պատգամաբերների վերելքը ներկայացված են թվային մի խորհրդանիշով, որը կազմված է 38 և 40 թվերի փոխհարաբերությամբ:

Եզեկիել երեսունյոթում Իսլամը արևելյան քամու պատգամն է, որ փչվում է մեռած, չոր ոսկորների վրա, որպեսզի նրանք կանգնեն իբրև զորավոր բանակ: Երբ Եզեկիելի պատգամը հասնում է, վեր կենալը սկսվում է, ինչպես եղավ միլլերիական պատմության մեջ՝ 1838 և 1840 թվականներին: Այդ պատգամը հասավ 9/11-ին, և շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ այդ ոսկորները կանգնում են իբրև զորավոր բանակ: Աստծո բանակի բարձրացվելը՝ որպես վերջին օրերի հաղթական եկեղեցի,

նախատիպավորվում է 1838 և 1840 թվականներով: 9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրերը նախատիպավորվեց 1840-ից մինչև 1844 թվականները, սակայն դա նաև նախատիպավորում է 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև Նեշվիլի կրակե գնդերը ընկած ժամանակահատվածը:

Արևելյան Հոռոմ

Կոստանդին առաջինի (Մեծի) կողմից կայսրության բաժանումից մինչև վերջին Կոստանդինը ընդգրկում է արևելյան Հոռոմի մարգարեական պատմությունը: Հետևաբար մարգարեական շրջանը նշանավորվում է մարգարեական կամ խորհրդանշական հոր և որդու միջոցով, ինչպես ներկայացված է նրանց անունով, թեև Կոստանդին Մեծի և տասնմեկերորդ Կոստանդինի միջև ուղղակի արյունակցական ժառանգականություն չկար: Առաջին և վերջին Կոստանդինները նաև մարգարեորեն ներկայացված են որպես ալֆա և օմեգա խորհրդանիշներ, և հայրը (ալֆա) ընտրեց Կոստանդնուպոլիսը որպես մայրաքաղաք, իսկ որդին (օմեգա) գոհվեց պաշարման ժամանակ, երբ Կոստանդնուպոլիսը դադարեց լինել մայրաքաղաք: Արևելյան Հոռոմի մարգարեական շրջանը նշանավորվում է առաջին և վերջին Կոստանդինով: 150 տարվա ժամանակաշրջանը, որ սկսվեց 1299 թվականի հուլիսի 27-ին, ներառում է 38 տարվա մի շրջան և ավարտվում է 4 տարվա պաշարմամբ: Այդ պաշարումը նախատիպավորեց 1449-ից մինչև 1453 թվականները: Նիկոմեդիայի արշավանքը սկսվեց մի տարածքի նվաճմամբ և ավարտվեց այդ տարածքի մայրաքաղաքի նվաճմամբ: Ինչպես առաջին և վերջին Կոստանդինի պարագայում, Նիկոմեդիայի նվաճումը սկսվեց մի հորով (առաջինը) և ավարտվեց մի որդիով (վերջինը):

Չորս տարի

Հարյուր հիսուն տարիների սկզբնական ժամանակահատվածում եղած չորսամյա պաշարումը, որ հանգեցրեց Կոստանդինոս վերջինի նվաստացումից՝ 1449 թվականին, մինչև 1453 թվականը եղած այն չորս տարիներին, երբ Կոստանդնուպոլիսը պաշարվեց և ընկավ: Երկրորդ վայի ժամանակային մարգարեությունը, որը ներկայացնում էր երեք հարյուր ինստունմեկ տարի և տասնհինգ օր, սկսվեց 1449 թվականի հուլիսի 27-ին և ավարտվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Այդ թվականը նշանավորում է մի չորսամյա ժամանակաշրջանի սկիզբը, որը Քույր Ուայթը կոչեց Աստծո գործության փառավոր դրսևորում:

«Երրորդ հրեշտակի պատգամի հռչակման մեջ միացող հրեշտակը պետք է իր փառքով լուսավորի ամբողջ երկիրը: Այստեղ կանխասացված է համաշխարհային ընդգրկում ունեցող և անսովոր գործությամբ մի գործ: 1840–44 թվականների գալստյան շարժումը Աստծո գործության փառավոր դրսևորում էր. առաջին հրեշտակի պատգամը հասցվեց աշխարհի յուրաքանչյուր միսիոներական կայան, և որոշ երկրներում դրսևորվեց այնպիսի մեծագույն կրոնական հետաքրքրություն, ինչպիսին որևէ երկրում չէր տեսնվել տասնվեցերորդ դարի Բարեփոխությունից ի վեր. սակայն այս ամենը պիտի գերազանցվի երրորդ հրեշտակի վերջին նախազգուշացման ներքո տեղի ունեցող հզոր շարժմամբ»: Մեծ պայքարը, 611:

Իսլամը կասեցվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, և եղավ քառամյա մի շրջան, որը համընկնում է թե՛ Հոգեգալստին Սուրբ Հոգու թափման, թե՛ Հայտնություն տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակի իջնելու հետ, երբ Նյու Յորքի «մեծ շենքերը» հարվածվեցին երրորդ վայի իսլամի կողմից՝ 9/11-ին: 9/11-ը նշանավորում է հարյուր քառասունչորս հազարների կնքման ժամանակի սկիզբը: Կնքումը ժամանակի մի շրջան է, և կնքման շրջանի ավարտը կրում է շրջանի սկզբի հատկանիշները: Երբ Քրիստոսը իջավ 9/11-ին, նա նախատիպեց Միքայելին, որ պիտի իջներ՝ հարություն տալու երկու վկաներին 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին, երբ սկսվեց կնքման վերջին շրջանը:

Բանալին, որը Նինվեի պատերազմն է, ներկայացնում է իսլամի զանազան արձակումները, որոնք մինչև 1453 թվականը պիտի կործանեին արևելյան Հռոմը: Տասներորդ համարի «հինգ ամիսների»՝ հարյուր հիսուն տարիների սահմաններում, թե՛ սկիզբը և թե՛ ավարտը պարունակում են չորսամյա ժամանակաշրջան: Այդ երկու չորսամյա ժամանակաշրջանները կապված են երեք հարյուր ինսուսմեկ տարիների և տասնհինգ օրերի ավարտի հետ, որոնք նշանավորում էին 1840-ից մինչև 1844 թվականը ձգվող մի չորսամյա ժամանակաշրջան, երբ Քրիստոս պիտի լուսավորեր «ամբողջ երկիրը Իր փառքով»: 1844 թվականին մարգարեական ժամանակն այլևս չկիրառվեց, որովհետև ժամանակը պիտի լիներ «այլևս ոչ»:

Եվ երգվեց Նրանով, որ հավիտյանս հավիտենից կենդանի է, որ արարեց երկինքը և այն ամենը, ինչ այնտեղ է, և երկիրը և այն ամենը, ինչ այնտեղ է, և ծովը և այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, թե այլևս ժամանակ պիտի չլինի: Հայտնություն 10:6.

1333-ից մինչև 1337, 1449-ից մինչև 1453, 1840-ից մինչև 1844

Չորսամյա ժամանակաշրջանների այդ երեք գծերը համընկնում են կնքման ժամանակի հետ՝ 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը, և դրանք նաև համընկնում են 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը ձգվող ֆրակտալի հետ, որը ներկայացված է 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև այն ժամանակը, երբ Իսլամը կրկին արձակվի՝ Նեշվիլի հրազնդերը հասցնելու համար:

2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ի մարգարեական ֆրակտալից մինչև Նեշվիլի հրազնդերը տիպաբանորեն ներկայացվել են երեք քառամյա մարգարեական շրջաններով, որոնք բոլորն էլ համընկնում են կնքման ժամանակի հետ՝ 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը: Ուստի չորս վկաներ նույնացնում են 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև Նեշվիլի հարձակումը ընկած պատմությունը, և Նինվեի ճակատամարտն էր այն «բանալին», որ վերաբերում էր այդ վկաներից յուրաքանչյուրին: 1333-ը, 1449-ը, 1840-ը և 9/11-ը բոլորը շրջադարձային կետեր էին՝ «բանալիներ»:

«Անցյալի պատմությունից դասեր կան սորվելու, և ուշադրությունը հրավիրվում է դրանց վրա, որպեսզի ամենքը հասկանան, որ Աստված այժմ էլ գործում է նույն սկզբունքներով, որոնցով միշտ գործել է: Նրա ձեռքը երևում է Իր գործում և ազգերի մեջ այժմ ևս ճիշտ այնպես, ինչպես եղել է այն ժամանակվանից ի վեր, երբ ավետարանը առաջին անգամ հռչակվեց Ադամին Եդեմում:»

«Կան ժամանակաշրջաններ, որոնք շրջադարձային պահեր են ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ: Աստծո նախախնամությամբ, երբ այս զանազան ճգնաժամերը վրա են հասնում, այդ ժամանակի համար լույս է տրվում: Եթե այն ընդունվում է, տեղի է ունենում հոգևոր առաջընթաց. եթե այն մերժվում է, հետևում են հոգևոր անկումն ու կործանումը: Տերն Իր խոսքում բացահայտել է ավետարանի առաջամարտիկ գործը, ինչպես այն իրականացվել է անցյալում և ինչպես պիտի իրականացվի ապագայում՝ մինչև իսկ եզրափակիչ պայքարը, երբ սատանայական ուժերը պիտի կատարեն իրենց վերջին զարմանահրաշ շարժումը»: Bible Echo, August 26, 1895.

Նիկոմեդիա

Կայսր դառնալուց հետո՝ 284 թվականին, 293-ին Դիոկղետիանոսը Նիկոմեդիան ընտրեց որպես Հռոմեական կայսրության արևելյան մայրաքաղաք, երբ օրինականորեն կայսրությունը բաժանեց Արևելքի և Արևմուտքի՝ հաստատելով քառապետության համակարգը: Նիկոմեդիան մի քանի տասնամյակ ծառայեց որպես Արևելքի գլխավոր վարչական և ռազմական մայրաքաղաք: Կոստանդինոս Մեծը այն օգտագործեց որպես հենակետ, նախքան որոշելը նոր մայրաքաղաքը կառուցել մերձակա Բյուզանդիումում (որը նա 330 թվականին վերանվանեց Կոստանդնուպոլիս): Նույնիսկ այն բանից հետո, երբ Կոստանդնուպոլիսը դարձավ գլխավոր մայրաքաղաք, Նիկոմեդիան մնաց կարևոր տարածաշրջանային կենտրոն՝ ռազմավարականորեն տեղակայված լինելով Մարմարա ծովի արևելյան ափին: Ուստի, թեև այն Հռոմի կամ Կոստանդնուպոլսի պես մշտական մայրաքաղաք չէր, Նիկոմեդիան պաշտոնապես նշանակված էր որպես արևելյան մայրաքաղաք Հռոմի պատմության կարևոր անցումային մի շրջանում: Հարյուր հիսուն տարիների սկզբում արևելյան Հռոմի մի մայրաքաղաք գրավվում է, և ավարտին՝ արևելյան Հռոմի մի մայրաքաղաք գրավվում է: Երկու գրավումներն էլ ներառում էին պաշարում:

Դիոկղետիանոս

Դիոկղետիանոս կայսրը պաշտոնապես Նիկոմեդիան դարձրեց Հռոմեական կայսրության արևելյան մայրաքաղաքը, երբ 293 թվականին կիրառեց Տետրարխիայի համակարգը: Տետրարխիայի համակարգը կազմված էր կայսրության արևմտյան և արևելյան բաժանումներից. թե՛ արևելքում, թե՛ արևմուտքում կային ավագ կայսր (Augusti) և կրտսեր կայսր (Caesar), որպեսզի կազմվի «տետրարխիա» բառով արտահայտված չորսի թիվը:

Ալֆա և Օմեգա

Դիոկղետիանոսը Զմյուռնիայի եկեղեցու օմեգա խորհրդանիշն է, իսկ Ներոնը՝ ալֆա խորհրդանիշը: Կոստանդին Մեծը Պերգամոսի եկեղեցու ալֆա խորհրդանիշն է, իսկ Հուստինիանոսը՝ օմեգա խորհրդանիշը:

Հռոմի «իրավական» բաժանումը արևելքի և արևմուտքի (որը չտևեց) իրականացրեց Դիոկղետիանոսը, իսկ Հռոմի մարգարեական բաժանումը արևելքի և արևմուտքի

իրականացրեց Կոստանդինը: Հալածանքի երկրորդ խորհրդանշական եկեղեցու, որ ներկայացված է Ջմյուռնիայով, պատմության ընթացքում Հռոմը իրավաբանորեն բաժանվեց արևելքի և արևմուտքի, իսկ փոխզիջման երրորդ խորհրդանշական եկեղեցու, որ ներկայացված է Պերգամոսով, պատմության ընթացքում Հռոմը մարգարեաբար բաժանվեց արևելքի և արևմուտքի: 293 թվականը ալֆան էր, և 330 թվականը՝ օմեգան, և 330 թվականի մայիսի 11-ին Կոստանդին Մեծը Կոստանդնուպոլիսը նվիրագործեց որպես Կայսրության մայրաքաղաք:

Դիոկղետիանոսի կողմից 293 թվականին կատարված իրավական բաժանումը փլուզվեց դրան հաջորդած քաղաքացիական պատերազմի հետևանքով, մինչև 313 թվականին հրապարակվեց Միլանի հրովարտակը: Երբ հրապարակվեց Միլանի հրովարտակը՝ օրինականացնելով քրիստոնեությունը և փաստորեն վերջ դնելով տետրարխիային, չորս փոխհամաձայնեցված կառավարիչների համակարգը փլուզվեց՝ վերածվելով երկու գլխավոր ուժերի միջև պայքարի (Արևմուտքում՝ Կոստանդին, Արևելքում՝ Լիկինիոս): Իրավական բաժանումը, որը սկիզբ դրեց փլուզմանը, ներկայացնում է բաժանումից մինչև բաժանում ընկած քսանամյա ժամանակահատվածը, և այդ երկու բաժանումներն էլ արագացրին համակարգի փլուզումը:

Ջմյուռնիայի եկեղեցին սկիզբ առավ 64 թվականին՝ Ներոնի օրոք, երբ Հռոմի մեծ հրդեհը Ներոնը գործածեց քրիստոնյաներին հալածելու համար, որոնց էլ նա մեղադրեց հրդեհը հրահրելու մեջ: Ներոնը նշանավորում է հալածանքի սկիզբը և նախատիպում է վերջին օրերի վերջնական հալածանքը: Այդ վերջին հալածանքը շարունակվում է մինչև շնորհի ժամանակի փակվելը, երբ պապական իշխանությունը հասնում է իր վախճանին՝ առանց որևէ օգնականի: Այսպես, հալածանքի առաջին շրջանը սկսվեց Հռոմի այրմամբ, և վերջին հալածանքն ավարտվում է Հռոմի այրմամբ:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար գազանի վրա, սրանք պիտի ասեն պոռնիկին, և պիտի ամայի ու մերկ դարձնեն նրան, և պիտի ուտեն նրա մարմինը, և կրակով պիտի այրեն նրան: Հայտնություն 17:16.

Ջմյուռնիայի եկեղեցին սկսվեց Ներոնի օրոք՝ 64 թվականին, երբ Հռոմի մեծ հրդեհը Ներոնը գործածեց քրիստոնյաներին հալածելու համար, որոնց նա մեղադրում էր հրդեհը բռնկեցնելու մեջ: Երկու հարյուր հիսուն տարի անց այն ավարտվեց 313 թվականին՝ Միլանի հրովարտակով: «Հրովարտակը» քսանամյա մի ժամանակահատվածի ավարտն է, որը սկսվել էր Դիոկղետիանոսի կայսրության իրավական բաժանումով, և այն նաև Ջմյուռնիայի այն երկու հարյուր հիսուն տարիների ավարտն էր, որոնք սկսվել էին Ներոնով: Ջմյուռնիայի եկեղեցով և Ներոնով ներկայացված հալածանքի այդ երկու հարյուր հիսուն տարիները ներառում էին Դիոկղետիանոսի պատճառած ամենադաժան հալածանքի տասը տարիները: Այդ տասը տարվա հալածանքը Դիոկղետիանոսի քսան տարիների վերջին կեսն էր, որոնք սկսվել էին 293 թվականին նրա կողմից կայսրության իրավական բաժանումով: Դիոկղետիանոսի կողմից 293 թվականին կայսրության արևելքի և արևմուտքի իրավական բաժանումից սկսվեց քսանամյա մի ժամանակահատված, որը բաղկացած

էր երկու տասնամյա շրջաններից:

Դիոկղետիանոսը օրինական կերպով բաժանեց կայսրությունը արևելքի և արևմուտքի, դրանով իսկ նախատիպարելով այն մարգարեական բաժանումը, որ իրականացվեց Կոստանդինի կողմից: Դիոկղետիանոսի բաժանումը արևելք և արևմուտք էր, սակայն այն բաղկացած էր երկու իշխանից արևելքում և երկու իշխանից՝ արևմուտքում:

Յուրաքանչյուր շրջանի համար՝ մեկ գլխավոր և մեկ երկրորդական իշխան: 303 թվականի փետրվարի 23-ին Դիոկղետիանոսը հրապարակեց քրիստոնյաների դեմ մի շարք «հրովարտականներից» առաջինը՝ նշանավորելով Մեծ Հալածանքի սկիզբը (որը կոչվում է նաև Դիոկղետիանոսյան Հալածանք)՝ Հռոմեական կայսրությունում քրիստոնյաների նկատմամբ ամենադաժան և ամենատարածուն հալածանքը:

Զմյուռնիայի եկեղեցու հրեշտակին գրի՝ ը. այսպես է ասում Առաջինը և Վերջինը, որ մեռած էր և կենդանի է. Գիտեմ քո գործերը, և նեղությունը, և աղքատությունը, (բայց դու հարուստ ես), և գիտեմ այն մարդկանց հայհոյությունը, որոնք ասում են, թե իրենք Հրեաներ են, բայց չեն, այլ Սատանայի ժողովարանն են: Մի՛ վախեցիր այն բաներից, որ պիտի կրես. ահա, սատանան ձեզանից ոմանց բանտը պիտի գցի, որպեսզի փորձվեք. և տասը օր նեղություն պիտի ունենաք. հավատարիմ եղիր մինչև մահ, և ես քեզ կյանքի պսակը պիտի տամ: Ով ականջ ունի, թող լսի, թե Հոգին ինչ է ասում եկեղեցիներին. ով հաղթի, երկրորդ մահից վնաս չի կրի: Հայտնություն 2:8-10.

Մեծ հալածանքը շարունակվեց Դիոկղետիանոսի հաջորդների օրոք (հատկապես Գալերիոսի) մինչև 313 թվականը, երբ այն ավարտվեց Միլանի հրովարտակով: Ներոնը հալածանքի ալֆա խորհրդանիշն է, որը բնութագրում էր Դիոկղետիանոսին՝ որպես մարգարեական ժամանակաշրջանի օմեգա հալածանք, որ ներկայացված է Զմյուռնիայի եկեղեցով: Հալածանքն ավարտվեց քաղաքական ամուսնությամբ և դաշնագրով արևմուտքի Կոստանդինի և արևելքի Լիկինիոսի միջև: 313 թվականի փետրվարին Կոստանդինն ու Լիկինիոսը հանդիպեցին Միլանում և հրապարակեցին Միլանի հրովարտակը, որը կայսրության ողջ տարածքում քրիստոնյաներին (և ուրիշներին) շնորհում էր կրոնական հանդուրժողականություն: Իրենց քաղաքական դաշինքն ամրապնդելու համար Լիկինիոսը հենց այս հանդիպման ընթացքում կամ դրա շուրջն ամուսնացավ Կոստանդինի (Կոստանդինի խորթ քրոջ) հետ: Այս ամուսնությունը հռոմեական դասական քաղաքական դաշինք էր՝ կնքելով երկու կայսրերի միջև եղած համաձայնությունը և օգնելով ժամանակավորապես կայունացնել կայսրությունը քաղաքացիական պատերազմի երկար տարիներից հետո: Դաշինքը երկար չտևեց: Հետագայում Կոստանդինն ու Լիկինիոսը պատերազմեցին միմյանց դեմ, և 324 թվականին Կոստանդինը հաղթեց Լիկինիոսին՝ դառնալով միակ տիրակալը:

Ներոնից մինչև Կոստանդին Զմյուռնիայի մարգարեական՝ երկու հարյուր հիսուն տարվա ժամանակահատվածը լրացավ, և 313 թվականին սկսվեց Պերգամոսի եկեղեցին՝ փոխզիջման եկեղեցին, որն ավարտվեց Թյատիրայի եկեղեցով 538 թվականին: Զմյուռնիայի երկու հարյուր հիսուն տարիները ներկայացնում էին հալածանքի մի ժամանակաշրջան, և ընդհանուր ժամանակահատվածի ավարտին

Դիոկղետիանոսի հալածանքը կատարեց Հայտնության «տասը օրերը» (տասը տարիները), որտեղ հալածանքի ամենածանր ժամանակահատվածը ներկայացնում է ընդհանուր ժամանակաշրջանի մի ֆրակտալ: Այդ տասը տարիները երկու հարյուր հիսուն տարիների ֆրակտալն են: Այդ տասը տարիները ներկայացնում են Ներոնի հալածանքի օմեգան, և դրանց ավարտին՝ կայսրության օմեգայական բաժանումը արևելքի և արևմուտքի:

Ամուսնություն և ամուսնալուծություն

Մյուռոնան սկսվեց Հռոմի այրումով 64 թվականին և ավարտվեց երկու հարյուր հիսուն տարի անց՝ 313 թվականին, Միլանի հրովարտակով և արևելքի ու արևմուտքի քաղաքական ամուսնությամբ: Հալածանքի տասնամյա ֆրակտալը սկսվեց 303 թվականին և ավարտվեց 313 թվականին՝ Միլանի հրովարտակով և արևելքի ու արևմուտքի քաղաքական ամուսնությամբ: Այն քսան տարիները, որոնք սկսվեցին արևելքի և արևմուտքի իրավական բաժանումով 293 թվականին՝ Դիոկղետիանոսի կողմից, ավարտվեցին 313 թվականին՝ արևելքի ու արևմուտքի քաղաքական ամուսնությամբ: 313 թվականի արևելքի և արևմուտքի միջև կնքված ամուսնական դաշնագիրը ավարտվեց 324 թվականի ամուսնալուծությամբ, երբ Կոստանդինոսը հաղթեց արևելքի Լիկինիոսին և դարձավ Հռոմի միակ իշխանը: 324 թվականի մարգարեական ամուսնալուծությունը եղավ 321 թվականի առաջին կիրակնօրյա օրենքից երեք տարի անց:

313-ից մինչև 330 թվականների տասնյոթ տարիները մատնանշում են քաղաքական ամուսնություն, Զմյուռնիայով և Նեոնով ներկայացված հալածանքի ավարտը, և Պերգամոսով ներկայացված փոխզիջման եկեղեցու սկիզբը: 313 թվականին՝ ամուսնության պահին, Պերգամոսի սկիզբին հաջորդեց 321 թվականին առաջին կիրակնօրյա օրենքով սկսված հալածանքի սկիզբը: Դրան հաջորդեց 324 թվականի մարգարեական ամուսնալուծությունը, որը արևելքն ու արևմուտքը Կոստանդինի իշխանության ներքո բերեց մեկ կայսրության մեջ: Վեց տարի անց՝ 330 թվականին, արևելքի և արևմուտքի բաժանումը մարգարեաբար կրկնվեց: Տասնյոթ տարիները ներկայացնում են Պերգամոսի եկեղեցու ալֆա շրջանը, որը պիտի շարունակվեր մինչև Թյատիրայի եկեղեցին մարգարեական պատմության մեջ հասներ 538 թվականին: Այդ ալֆա շրջանը պիտի ներկայացներ օմեգա պատմություն՝ 330-ից մինչև 538 թվականների շրջանի վերջում: Պերգամոսի օմեգա պատմությունը ներկայացնում է 496, 508 և 533 թվականների շրջանը:

Տասնյոթ տարի

Ռաֆիայի ճակատամարտի Պտղոմեոսը թագավորեց «տասնյոթ տարի», և Ռաֆիայի ճակատամարտի ու Պանիոմի ճակատամարտի միջև եղան «տասնյոթ տարի»: Այդ տասնյոթ տարիները խորհրդանշականորեն համընկնում են 313-ից մինչև 330 թվականների տասնյոթ տարիների հետ: Զմյուռնիայի Ներոնի երկու հարյուր հիսուն տարիները բերեցին Պերգամոսի եկեղեցու առաջին տասնյոթ տարիներին և առնչվում են այն երկու հարյուր հիսուն տարիների հետ, որոնք սկսվեցին մ.թ.ա. 457 թվականի

երրորդ հրամանագրից՝ Դանիել ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի 2300 տարիների մեկնակետից, որը ադվենտիզմի հիմքն ու կենտրոնական սյունն է: Երկու հարյուր հիսուն տարվա երկու վկաները համընկնում են աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության երկու հարյուր հիսուն տարիների հետ, որը սկսվեց 1776 թվականին և ավարտվում է այս տարի՝ 2026 թվականին:

Ադվենտիզմի ռահվիրաները չտեսան և չհասկացան 313-ից 330 թվականների այդ տասնյոթ տարիները, որովհետև 1844 թվականին նրանք դեռևս իսկ չէին հասկանում յոթերորդ օրվա Շաբաթի կամ արեգակի օրվա հարցը: Սակայն նրանք ճանաչեցին Հայտնություն 9-ի տասներորդ համարի հարյուր հիսուն տարիները, և դա դարձավ մի ժամանակաշրջանի ելակետ, որը հանգեցրեց երեք հարյուր իննսունմեկ տարիներին և տասնհինգ օրերին, որոնք ավարտվեցին 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Այդ հասկացողությունը առաջ բերեց «Աստծո զորության» հզոր «դրսևորում»:

Առաջնորդները Հայտնություն իննի մեջ չճանաչեցին հարյուր հիսուն տարվա երկրորդ մի ժամանակահատված: Նրանց հիմնարար ըմբռնումը ներկայացնում է այն հարթակը, որի վրա կառուցված է Հայտնություն իննի «նոր լույսը»: Այդ լույսը բացվում է Նինվեի պատերազմի «բանալուով»: Այդ «բանալին» մարգարեության ուսումնասիրողին հնարավորություն է տալիս ճանաչելու Դանիելում և Հայտնությունում ներկայացված աստվածաշնչյան մարգարեության բոլոր թագավորությունները: Բաբելոնը, Մաբաստան-Պարսկաստանը, Հունաստանը, Սելևկյան և Պտղոմեական կայսրությունները, Մուհամմեդի թագավորությունը, և առավել նշանակալից կերպով՝ այն մեծացնում է Հռոմի կայսրության նշանակությունը՝ ցույց տալով վերելքն ու անկումը ոչ միայն Հռոմի, այլև արևելյան և արևմտյան Հռոմի թագավորությունների, ինչպես նաև Միացյալ Նահանգների (կեղծ մարգարե), պապականության (գազան) և Միավորված Ազգերի Կազմակերպության (վիշապ): Այս թագավորությունների բոլոր վերելքներն ու անկումները վկայում են վիշապի, գազանի և կեղծ մարգարեի շարժումների մասին, որոնք ի վերջո աշխարհը բերում են Արմագեդոնին: Այդ շարժումը ներկայացված է Դանիել տասնմեկի վերջին վեց համարների մեջ, իսկ այդ շարժման սկիզբը ներկայացված է քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության մեջ:

Նինվեի պատերազմը մարգարեական հղման այն կետն է, որը հնարավորություն է տալիս վերջի ժամանակի իրադարձությունների հաջորդականության մեջ համադրելու Հռոմի կայսրության, արևելյան և արևմտյան Հռոմի թագավորությունների և պապական Հռոմի վկայությունները: Այսպիսով, Նինվեի պատերազմը այն բանալին է, որը լիովին պատկերավորում է Հռոմի վերաբերյալ տարաբնույթ մարգարեական վկայությունները, և Դանիել տասնմեկերորդ գլխի տասնչորսերորդ համարի համաձայն՝ հենց Հռոմն է հաստատում տեսիլքը: Այն բանալին, որ միավորում է այդ գծերը, Նինվեի պատերազմն է:

Մեր հաջորդ հոդվածում մենք կսկսենք ի մի բերել նախորդ հինգ հոդվածները, որոնք վերաբերում են Հայտնություն իննի վայերին: